

РЕШЕНИЕ

№ 2452

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1130** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по подадена до Върховния административен съд касационна жалба от И. Ц. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. В.-САК, против Решение № 7274/15.12.2020 г. на Административен съд София – град, 64-ти състав, по адм. дело № 7849/2019 г. С Разпореждане от 29.01.2021 г., на председателя на Трето отделение на ВАС е върнал касационната жалба като погрешно изпратена на Административен съд София – град, тричленен състав по подсъдност.

С решението са отхвърлени предявените от И. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ иски за присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди 27 000 лв., претендирани от престоя му в изолирана килия, за периода от 25.09.2018 г. до 2.10.2018 г.

В касационната жалба се извеждат основания, че решението е незаконосъобразно, необосновано и постановено в противоречие със събраните по делото доказателства. Иска се отмяната му, като се постанови друго по съществуващото на спора, с което да се уважи предявения от него иск в претендирания размер.

В съдебно заседание, касаторът, чрез адв. В. поддържа жалбата.

Ответникът - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ [населено място], чрез

юрк. М. оспорва жалбата. Представя писмен отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен в обжалваната част, поради което е процесуално допустима.

Производството пред Административен съд София-град се е развило по исковата молба на И. Ц. И., който към момента изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], с която на основание чл. 203 и сл. от АПК, във вр. с чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), е предявил иск по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в нечовешко и унижително отношение при престоя му в карцера за срок от 7 дни.

С оглед обстоятелствата, изложени в исковата молба, становищата и исканията на страните в хода на делото, след приложението на чл. 284, ал. 3 ЗИНЗС, съдът е събрал относимите към предмета на спора доказателства. Със събирането им решаващият съд е изяснил фактическата обстановка, като въз основа на установените по делото факти, при обсъждане доводите на страните е направил своите правни изводи.

С решението си по делото административният съд е отхвърлил предявения от И. против ГД „ИН“ иск като неоснователен и недоказан. За да постанови този резултат, съдът е приел, че с действията си по поставянето на белезници на ищеца, служители на ответника не са му причинили морални страдания извън обичайните такива, съпътстващи ограниченията в свободното движение на ръцете, произтичащо от условията за изтърпяване на наказание, като при съобразяване изискването на чл. 284, ал. 2 от ЗИНЗС за определяне на кумулативния ефект върху лицето на установените в случая условия, е отхвърлил предявения иск като неоснователен и недоказан.

Така постановеното решение е правилно и обосновано.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, оборима презумпция.

Административен съд София-град, анализирайки събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната взаимовръзка, правилно е приел, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на фактическите твърдения, на които основава иска си. Правилни са изводите на административния съд за недоказаност на твърденията на касатора.

Ищецът И. Ц. И. твърди, че изтърпявал наказание „лишаване от свобода“. На 21.09.2018 г., със заповед № 394/2018 г. е бил настанен в карцера за 7 дни. По това време е бил подложен на нечовешко и унижително отношение. Условията били изключително лоши - нямало контакти с ток, топла вода, достатъчно площ; нямало места за миене, кошче; тоалетната била клекало, имало хлебарки, дупки по пода; осветлението нощно време било нищожно. Къпел се е два пъти седмично, което било за него недостатъчно, а в банята имало топла вода, но не постоянно. В банята условията били много лоши – имало стари клекала, плочките – откъртени; имало боклуци, много миришело. Прозорецът на карцера е бил много малък и не според нормативните изисквания. Имало дюшек, който е от много дълго време там;

възглавница – малка и твърда. Нямаło почистващи и дезинфекциращи препарати. Изкарвали ги за по 1,20 ч. на открито.

Имал голям брой заболявания. Препоръчано му било, че ако не се лекува простатата му, може да се стигне до склероза на мехурната шийка. Имал бъбречни заболявания, като престоят в карцера не е позволил да се извърши лечение. Изпитвал стрес, страх за живота му. При хранене нямал стол с облегалка, което го принудило да яде наведен напред, при което изпитвал силни болки. Тъй като било мръсно и прашно, отключил хроничен бронхит и изпитвал силни болки. От миризмата на тоалетната се налагало да се качва на прозореца за чист въздух. През нощта също се будел от миризмата, а сутринта - от болки в кръста. Искал да му предпишат хапчета за успокоение и сън. Предвид посочените условия бил подложен на физически и психически тормоз; застрашено било здравето му.

На основание заповед № 394/21.9.2018 г., влязла в сила на 04.10.2018 г., видно от разпореждането по адм.д. № 10108/2018 г. на АССГ ищецът е бил наказан с изолиране в наказателна килия за срок от 7 денонощия, за периода от 25.09.2018 г. до 02.10.2018 г. – за това, че при извършен обиск е оказал съпротива, както и за употреба на алкохол.

Видно от докладна записка от М. М., инспектор СДВР в Затвора С., ищецът е бил настанен в наказателна килия № 38, в която е пребивавал самостоятелно. Помещението е 8 кв.м. и оборудвано с 2 бр. легла, санитарен възел с клекало и мивка с течаща вода, 1 бр. маса, 1 бр. стол, 1 бр. прозорец с достъп до пряка дневна светлина и възможност за проветряване.

Имал е право на баня в дните понеделник и петък. Хигиената в помещенията се поддържа от обитавачите; при освобождаване на помещението то се почиства от чистача в 1 група.

Представено е становище от д-р Т. – директор на Специализираната болница за лечение на лишени от свобода, видно от което за периода 21-28.09.2018 г. не са били установени оплаквания, съответстващи на тежка или животозастрашаващо моментно здравословно състояние. Приложен е медицинският журнал от 21.09.2018 г. Приложена е книга за лишените от свобода, които се нуждаят от медицинска помощ, като на 25.09.2018 г. е направено отбелязване от д-р Б., видно от което е посочено, че към този момент ищецът не е съобщил за съществени оплаквания; съобщава за болки в корема.

Видно от здравния картон на ищеца, от постъпването му в Затвора С., са извършвани прегледи на здравословното му състояние, като е назначавано и лечение – медикаменти и физиотерапия /от 05.07.2018 г./. На 02.10.2018 г. е извършен преглед с препоръка за операция.

На 11.10.2018 г. ищецът е постъпил в Специализирана болница за лечение на лишени от свобода, видно от епикриза от същата, с диагноза запушване на мехурната шийка; освобождаване на уретрална структура. Изписани са лекарствени средства – обезболяващи и антибиотик; поставен е и свален уретрален катетър. Видно от анамнезата преди това пациентът е бил опериран по повод стеснение на уретрата и болки при уринирането. Има предходни и последващи постъпвания в болницата във връзка с бъбречното му заболяване. Видно от амб.лист от 17.12.2018 г. е бил прегледан с диагноза неспецифичен уретрит; предписана е терапия.

Предвид събраните по делото доказателства, Административен съд София – град, 64-ти състав, правилно е счел, че още преди постъпване в изолирана килия ищецът е

страдал от хронично рецидивиращи заболявания – простатит, както и дегенеративни промени в гръбначния стълб, които се нуждаят от периодични изследвания и наблюдение. При медицинските прегледи, които са извършвани след престоя в изолираната килия не се установява да е имал оплаквания, които да покриват симптоми на бронхит; не е констатирано такова заболяване.

При неустановяване настъпването на тези факти от действителността, не може да се твърди причиняването им от незаконосъобразни фактически действия и бездействия на затворническата администрация, съответно - генериране на вреди.

Безспорно е установено, че ищецът е престоял, в помещение от 8 кв.м. /при минимално допустими 4 кв.м./ с пряк достъп до слънчева светлина и възможност за естествено проветряване /съгласно изискванията на чл. 20, ал. 2 ППЗИНСЗ/. Спазени са и изискванията на чл. 20, ал. 3 ППЗИНСЗ за осигуряване на постоянен достъп до течаща вода и санитарен възел. Както сочи и самият ищец, той е бил редовно извеждан за престой на открито. Ето защо съдът намира, че оплакванията в исковата молба в този смисъл са неоснователни.

Предвид факта с поставянето му в изолирана килия, не се установява ищецът да е бил поставен в нечовешки и унижителни условия. На основание чл. 23, ал. 1 и 2 от ППЗИНСЗ за помещенията за изолирано настаняване на лишени от свобода се вземат допълнителни мерки, с оглед предотвратяване на самоувреждания; леглата, шкафчетата за лични вещи, масата, столовете, осветителните и отоплителните тела се монтират неподвижни. В този смисъл оплакванията за липса на контакти с ток нито могат да се свържат с нечовешко и унижително отношение, нито могат да се свържат с изискванията на чл. 23 ППЗИНСЗ относно сигурността на изолираните.

Настоящият касационен състав счита, че правилно, обосновано и на базата на събраните доказателства решаващият съд е достигнал до извод, че претендираните неимуществени вреди изразяващи се в нечовешко и унижително отношение са недоказани. Първоинстанционният съд е изследвал много подробно всички предпоставки за възникване на правото на иск по чл. 284 от ЗИНЗС, и след като е установил, че липсват правилно е отхвърлил иска. Доказателствената тежест в исковото производство лежи върху ищеца, който следва да докаже с допустимите, относимите и необходимите доказателствени средства осъществяването на фактите, от които черпи права. След като ищеца не е ангажирал достатъчно доказателства във връзка с твърденията си, то съдът правилно е приел, че исковата претенция е недоказана и е отхвърлил предявения иск.

С оглед гореизложеното касационната жалба се явява неоснователна, а атакуваното с нея съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора разноски на касационния жалбоподател не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, Втори касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7274/15.12.2020 г., постановено по адм. дело № 7849/2019 г. по описа на Административен съд - София – град, Първо Отделение, 64

състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател:

Членове 1.

2.